

Ще оздравѣ момчето ми.

„Но речи само речъ, и ще оздравѣ момчето ми.“ *)

Между многото процеси, които ставатъ въ живота, извършва се и единъ особенъ процесъ, нареченъ „растене.“ Едно отъ първичнитѣ качества на живота е разширението. Дето нѣма разширение, тамъ нѣма и животъ. Въ временния животъ разширението е времененъ процесъ, а въ вѣчния животъ е вѣченъ процесъ. Често слушате нѣкой да казва: Тѣсно ми е на сърцето; широчина, просторъ искамъ! И действително, развитието, растенето седи въ разширението. Значи, развитието на човѣка има отношение къмъ разширението. Разширението пъкъ изисква специални условия.

Думата развитие не е толкова съдържателна, колкото е съдържателна думата еволюция. Подъ „еволюция“ подразбираме изминаването на дългъ пѣтъ, на права линия. Движението по права линия подразбира растене. Ето защо, ако нѣкой схваща живота въ простъ смисълъ, само като продължение на нѣщо, че трѣбва да се живѣе, въ такъвъ животъ нѣма никакво растене. Този животъ е механически, той представя една дълга, права линия, безъ никакъвъ растежъ. А човѣкъ трѣбва да расте! Когато дойде процеса на растенето, мнозина се спъватъ. Въ миналото, както и въ днешнитѣ времена, учени и прости, като разглеждатъ въпроса, трѣбва ли човѣкъ да вѣрва въ Бога, най-после казватъ: Да вѣрвашъ въ Бога, значи да спре въ тебе всѣкакво растене. Питамъ: кога се радва майката? Когато детето ѝ расте. Майката не може да се радва, ако детето се сбавичаса въ ржцетѣ ѝ и престане да расте. Значи, ако майката се радва, когато детето ѝ расте, колко повече може да се каже сѣщото за Бога! Ако въ ржцетѣ на майката детето расте, колко повече човѣкъ ще расте въ Божиитѣ ржце! На това основание, мнозина се стремятъ къмъ малки идеи, а не къмъ голѣми, защото знаятъ, че малкитѣ идеи растатъ и се развиватъ. Следователно, ако малката идея не расте и не се развива, като малкото дете, никой не би я търсилъ. Първиятъ день майката се радва на детето